

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, s az erős lelket újítsd meg bensőmben!” (Zsolt 51[50],12)

A szentírási ige, amit e nagybőjti időben élni szeretnénk, az 51. zsoltárból származik, a 12. versben találjuk az alázatos és megindító mondatot: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, s az erős lelket újítsd meg bennem!”. Ez a szöveg *Miserere* néven vált ismertté. A szerző az elején végigvizsgálja az emberi lélek legrejtettebb zugait, a lélek legmélyebb húrjait pengeti, így átérezzük, mennyire alkalmatlanok vagyunk a kapcsolatra Istennel, mégis kimondhatatlanul vágyunk a közösségre vele, mert tőle jön minden irgalom és kegyelem.

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, s az erős lelket újítsd meg bensőmben!”

A zsoltár Dávid életének ismert történetéből indul ki. Őt meghívta Isten, hogy viselje gondját Izrael népének, és vezesse a szövetséghez való hűség útján. Ő viszont vét a küldetése ellen: Batsebával házasságtörést követ el, aztán egy csatában megöleti a férjét, a hetita Uriást, aki seregének tisztje volt. Nátán próféta feltárja előtte bűnének súlyát és segít, hogy beismerje azt. Ez az ige bűnének megvallása és az Istennel való kiengesztelődésnek a pillanata.

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, s az erős lelket újítsd meg bensőmben!”

A zsoltáros nagyon súlyos szavakat ad a király szájába, amelyek mély bűnbánatból és az isteni megbocsátás iránti teljes bizalomból fakadnak: „töröld el”, „mosd le”, „tisztíts meg”. Aztán az általunk idézett mondatban a „teremts” szót használja, és ezzel arra utal, hogy az emberi törekénységtől csak Isten képes teljesen megszabadítani bennünket. Tudatosítja, hogy csak ő tud „tisza szívű” új teremtménnyé tenni bennünket, és eltölteni éltető lelkével, Ő tud igazi örömet adni, „erős lelket”, mely gyökeresen átalakítja a kapcsolatunkat Istennel, más élőlényekkel, a természettel és az egész világegyetemmel.

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, s az erős lelket újítsd meg bensőmben!”

Hogyan váltsuk gyakorlatra ezt az életigét? Az első lépés, hogy határtalan bizalommal beismerjük, hogy bűnösök vagyunk, és szükségünk van Isten bocsánatára. Lehet, hogy az ismételten elkövetett hibák elbátortalanítanak, és magunkba zárkózunk. Ilyenkor legalább egy kicsit ki kell nyitnunk a szívünk ajtaját.

Chiara Lubich az 1940-es évek elején így írt valakinek, aki úgy érezte, hogy képtelen túllépni saját nyomorúságán: „Minden más gondolatot el kell távolítani a lelkünkől. És elhinni, hogy Jézust vonzza bűneink alázatos, bizalommal és szeretettel teljes feltárása. Amit mi birtoklunk és teszünk, az csupa nyomorúság. Ő pedig a mi irányunkba csupa irgalom. Lelkünk csak úgy egyesülhet vele, ha egyetlen ajándékként nem az erényeinket, hanem a bűneinket ajánljuk fel neki! [...] Jézus a földre jött, emberré lett, és nem vágyik semmi másra [...] csak arra, hogy Megváltó legyen. Hogy Orvos legyen! Semmi másra nem vágyik.” [1]

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, s az erős lelket újítsd meg bensőmben!”

Miután szabadok lettünk és bocsánatot nyertünk, tartsuk szem előtt a testvérek segítségét, mert a keresztények ereje a közösségből fakad. Kezdjük el konkrétan szeretni a felebarátot, bárki legyen is az! „Amit ez tőlünk kér, az a szolgálattal, megértéssel teli kölcsönös szeretet, amely osztozik a testvér fájdalmaiban, vágyaiban és örömeiben; az a tipikusan keresztény szeretet, mely mindent betakar, mindent megbocsát.”[2]

Ferenc pápa azt mondja: „Isten bocsánata [...] irgalmasságának legnagyobb jele. Olyan ajándék, amelyet minden bocsánatot nyert bűnösnek meg kell osztania összes testvérével, akivel csak találkozik. Mindenki, akit az Úr mellénk állított, családtagok, barátok, munkatársak, egyházközségi tagok..., mind olyanok, mint mi: rászorulnak Isten irgalmasságára. Olyan jó bocsánatot nyerni, de te is, ha azt akarod, hogy bocsánatot nyerj, akkor te is bocsáss meg másoknak! Bocsássunk meg! [...] hogy tanúi legyünk az ő bocsánatának, amely megtisztítja szívünket és átalakítja életünket!”[3]

Augusto Parody Reyes és az életige csoport

[1] C. Lubich, *Levelek 1943-1960*, F. Gillet gondozásában, (*Opere di Chiara Lubich* 4/1), Città Nuova, Roma 2022; p. 350.

[2] C. Lubich, Az élet igéje 2002. május, *Új Város*, 2002/5.

[3] Ferenc pápa, általános kihallgatás 2016. március 30., <https://www.magyarkurir.hu/hirek/ferenc-papa-isten-minden-bununknel-nagyobb>

forrás: fokolare.hu